

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 73

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 ianuarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 631 din 9 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „ <i>în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asiguratorului aflat în faliment</i> ” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru abrogarea unor dispoziții cuprinse în Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.411/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 6 unități administrativ-teritoriale din județul Maramureș	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 18 din 5 decembrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	5–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
1.203/2018. — Ordin privind publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituției Financiare Nebancare a Societății DEBO LEASING IFN — S.A.	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 9 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 342/2/2017 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.069D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 iulie 2018, în prezența reprezentanților Societății UNIQA — S.A. din București și, respectiv, ai Societății ASTRA — S.A. din București și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 27 septembrie 2018. La data de 27 septembrie 2018, pentru aceleași motive, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 9 octombrie 2018, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 19 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 342/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților**, excepție ridicată din oficiu, într-o cauză având ca obiect contestarea deciziei Fondului de Garantare a Asiguraților de respingere a sumelor pretinse.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța judecătorească arată că sintagma „în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment” prevăzută de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 este neconstituțională, dacă plafonează forțat drepturile asigurătorului care încheie polița de asigurare CASCO (CASualties&COLlisions) prin raportare obiectivă la quantumul întregului său portofoliu de creanțe, și nu prin

raportare subiectivă la fiecare creditor de asigurare pentru care au operat subrogații.

5. Instanța judecătorească arată că se încalcă prevederile art. 16 din Constituție. Dacă fiecare creditor de asigurare, în sensul art. 4 din Legea nr. 213/2015 (asigurat/beneficiar/păgubit), poate obține pentru creanțele sale o despăgubire plafonată pentru fiecare creditor la 450.000 lei, atunci este o greșeală de logică juridică să se refuze acest plafon separat de 450.000 lei pentru fiecare creditor în locul căruia se subrogă asigurătorul CASCO. Toate subrogațiile pe un creditor specific se raportează la un plafon de 450.000 lei.

6. Cu referire la dreptul de proprietate privată, instanța judecătorească apreciază că refuzarea drepturilor asigurătorului CASCO dobândite prin efectele subrogației civile aduce atingere dispozițiilor art. 20 din Constituție prin privarea de proprietate menționată de art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Creanța dobândită prin subrogație este un drept civil cert, pe care interpretarea Fondului de Garantare a Asiguraților asupra plafonului de 450.000 lei îl refuză.

7. De asemenea sunt încălcate și prevederile art. 148 alin. (2) din Constituție. Plafonul de 450.000 lei pe creditor de asigurare contravine Directivei 2009/103/CE care instituie o limită minimă de despăgubire de 1.000.000 de euro pentru o victimă sau de 5.000.000 de euro pentru o cerere de despăgubire, deci contravine art. 148 alin. 2 din Constituție. Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi stabilește sumele minime acoperite de asigurarea obligatorie, însă termenele de transpunere a Directivei au expirat, deci statul nu a transpus directiva.

8. În sfârșit, instanța apreciază că prevederile art. 148 alin. (2) din Constituție sunt încălcate în măsura în care, pe de o parte, în Hotărârea din 24 martie 2011, pronunțată în *ISD Polska sp. z o.o. și alții* (C-369/09 P, EU:C:2011:175), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că principiul protecției încrederii legitime este un principiu fundamental al dreptului european, iar, pe de altă parte, încrederea legitimă a asigurătorilor CASCO este ca subrogația să își producă efectele legale prevăzute de art. 2210 din Codul civil.

9. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În sensul respectării prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție este evocată Decizia Curții Constituționale nr. 578 din 12 iulie 2016, în care s-a reținut că art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 a produs și produce efecte juridice exclusiv în domeniul său temporal de acțiune (27 iulie 2015 — prezent), fără a opera modificări cu privire la

raporturi juridice consumate/intrate sub autoritatea de lucru judecat anterior datei intrării sale în vigoare.

11. Cu referire la încălcarea dreptului de proprietate privată, arată că dispozițiile criticate reglementează o protecție acordată unei anumite categorii de creditori ai societății de asigurare intrate în faliment, legiuitorul fiind în măsură să stabilească în ce condiții și până la ce plafon se acordă această protecție suplimentară.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de reprezentanții părților, concluziile orale ale acestora, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie sintagma „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 24 iulie 2015, dispoziții care au următorul cuprins: „*Plata de către Fond a creanțelor de asigurări stabilite ca fiind certe, lichide și exigibile se face în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment.*”

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 148 alin. (2) privind raportul dintre dreptul intern și european, precum și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că instanța judecătorească apreciază că nu se impune constatarea, pur și simplu, a neconstituționalității dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015, ci a sintagmei „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment.*” În plus, se observă că instanța judecătorească solicită Curții Constituționale să constate că o anumită interpretare a acesteia este neconstituțională, respectiv interpretarea potrivit căreia sintagma „*plafonează forfetar drepturile asigurătorului CASCO prin raportare obiectivă la cuantumul întregului său portofoliu de creanțe și nu prin raportare subiectivă la fiecare creditor de asigurare pentru care au operat subrogații.*” Ca atare, problema pe care o ridică prezenta excepție de neconstituționalitate trebuie înțeleasă ca o dispută cu privire la două interpretări care se exclud reciproc ale sintagmei „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015.

17. Potrivit primei dintre ele, cea pe care instanța judecătorească o consideră neconstituțională, sintagma *un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment* se referă la un singur creditor, chiar și atunci când acesta se subrogă în drepturile mai multor creditori plătiți. Consecința acestei interpretări în cauza de față este aceea că creditorul de asigurări

nu poate solicita Fondului de Garantare a Asiguraților sume mai mari decât plafonul de 450.000 lei, chiar dacă s-a subrogat în drepturile mai multor creditori ai societății aflate în faliment și, mai ales, chiar dacă sumele plătite acestora depășesc plafonul de 450.000 lei prevăzut de prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015.

18. Potrivit celei de-a doua interpretări, cea pe care instanța judecătorească a reținut-o în soluționarea cauzei, sintagma *un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment* se referă, în realitate, la fiecare creditor care a încheiat un contract de asigurare cu societatea aflată în faliment. Consecința acestei interpretări în cauza de față este aceea că creditorul de asigurare poate solicita Fondului de Garantare a Asiguraților sume mai mari decât plafonul de 450.000 lei, dacă s-a subrogat în drepturile mai multor creditori ai societății aflate în faliment și sumele plătite acestora depășesc plafonul de 450.000 lei prevăzut de prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015.

19. Curtea observă că noțiunile-cheie în jurul cărora gravitează disputa interpretativă menționată mai sus sunt cele de *creanță de asigurări* și *creditori de asigurări* definite în dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. a)—b) din Legea nr. 213/2015, după cum urmează: „ (1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: a) *creanța de asigurări* — *creanțele creditorilor de asigurări care rezultă dintr-un contract de asigurare, inclusiv sumele rezervate pentru acești creditori atunci când unele elemente ale datoriei nu sunt cunoscute încă. Se consideră creanțe de asigurări sumele achitate creditorilor de asigurări din disponibilitățile Fondului, reprezentând despăgubiri/indemnizații, precum și primele datorate de către asigurătorul debitor pentru perioada în care riscul nu a fost acoperit de acesta, ca urmare a încetării contractelor de asigurare; b) creditorii de asigurări sunt, după caz: (i) persoana asigurată — persoana fizică sau juridică aflată în raporturi juridice cu asigurătorul debitor prin încheierea contractului de asigurare; (ii) beneficiarul asigurării — terța persoană căreia, în baza legii sau a contractului de asigurare, asigurătorul debitor urmează să îi achite sumele convenite ca urmare a producerii riscului asigurat; (iii) persoană păgubită (în cazul asigurării de răspundere civilă) — persoana îndreptățită să primească despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a producerii unui risc acoperit printr-un contract de asigurare de răspundere civilă.” Ca atare, Curtea Constituțională este chemată, în prezenta cauză, să tranșeze o dispută care vizează, în realitate, interpretarea sintagmei „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților.*

20. În acest context, Curtea reamintește că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție și în condițiile unei jurisprudențe constante, instanțele judecătorești, și nu Curtea Constituțională, au atribuția de a interpreta normele de drept, atunci când își exercită îndatoririle constituționale. Astfel, potrivit Deciziei nr. 54 din 7 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 6 august 2018, paragraful 29, Curtea Constituțională a reținut în mod constant că, în temeiul art. 126 din Constituție, aspectele ce vizează interpretarea și aplicarea legii țin de competența exclusivă a instanțelor judecătorești (Decizia nr. 624 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 13 ianuarie 2015, paragraful 17, sau Decizia nr. 193 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 6 iunie 2017, paragraful 17). Instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*în limita unui plafon de garantare de 450.000 lei pe un creditor de asigurare al asigurătorului aflat în faliment*” din art. 15 alin. (2) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 342/2/2017.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru abrogarea unor dispoziții cuprinse în Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.411/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 6 unități administrativ-teritoriale din județul Maramureș

În temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă litera e) a articolului 1 și anexa nr. 5 la Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.411/2017 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare

cadastrale, în 6 unități administrativ-teritoriale din județul Maramureș, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 29 noiembrie 2017.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 7 ianuarie 2019.

Nr. 5.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 18**din 5 decembrie 2018**

Dosar nr. 2.621/1/2018

Mirela Sorina Popescu — președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Iancu Ana-Hermina — judecător la Secția penală

Rus Alexandra Iuliana — judecător la Secția penală

Burnel Oana — judecător la Secția penală

Matei Ionuț Mihai — judecător la Secția penală

Neniță Simona Cristina — judecător la Secția penală

Alexandrescu Anca Mădălina — judecător la Secția penală

Rog Lucia Tatiana — judecător la Secția penală

Popa Rodica Aida — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală, prin încheierea de ședință din data de 26 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 135/97/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: *„dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din aceeași lege”.*

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 2.621/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Manuela Maria Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Iancu Ana Hermina, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Justina Condoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.621/1/2018 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în

temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării de către judecătorii de la instanțele din circumscripția Curților de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Suceava.

De asemenea, magistratul-asistent a învederat că asupra problemei de drept supuse dezlegării a comunicat un punct de vedere Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara.

La data de 14 noiembrie 2018 a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, care nu au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept supuse judecății.

La data de 7 noiembrie 2018 au fost depuse concluzii scrise de către Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, menționându-se că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat doamnei procuror Justina Condoiu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat respingerea sesizării formulate de Curtea de Apel Alba Iulia, ca inadmisibilă, având în vedere că printr-o decizie anterioară, pronunțată într-o procedură similară, au fost oferite criteriile prin care această problemă de drept poate fi soluționată, cele pe care instanța de trimitere le are la dispoziție pentru încadrarea juridică a faptei cu judecarea căreia a fost investită.

Astfel, prin Decizia nr. 15 din 25.04.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a statuat în sensul că acțiunea unică de transport a drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs formal.

De asemenea a susținut că, în jurisprudența aceluiași complet, s-a statuat în sensul că nu doar dispozitivul dat într-o astfel de hotărâre, ci și considerentele acesteia sunt obligatorii.

În acest sens a amintit Decizia nr. 12 din data de 25.04.2017, Decizia nr. 22 din data de 14.09.2017 și Decizia nr. 13 din data de 12.09.2018, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A menționat că într-o asemenea ipoteză, în care dezlegarea problemei de drept rezultă implicit din considerentele unei hotărâri, soluția dată cu privire la chestiunea de drept cu

judecarea căreia Înalta Curte a fost investită se impune a fi de respingere, ca inadmisibilă.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de ședință din data de 26 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 135/97/2018, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: *„dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din aceeași lege”.*

II. Expunerea succintă a cauzei

La data de 11 septembrie 2018, investită cu soluționarea apelului declarat de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Hunedoara împotriva Sentinței penale nr. 56/29.03.2018, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, în Dosarul penal nr. 135/97/2018, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a pus în discuție, conform art. 475—476 din Codul de procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în vederea rezolvării de principiu a următoarei chestiuni de drept: *„dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.”*

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial din data de 11.01.2018, în Dosarul nr. 106D/P/2017, a fost trimisă în judecată inculpata S.A.A. pentru acuzațiile de introducere în țară de droguri de mare risc, fără drept, prevăzută de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu, fără drept, prevăzută de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

În fapt s-a reținut că inculpata, la data de 18.12.2017, a introdus în România prin punctul de trecere a frontierei Nădlac cantitatea de 2,90 grame cocaină disimulată în cavitatea vaginală, descoperită în urma examinării fizice a acesteia, și că la aceeași dată a deținut droguri de mare risc (cocaină) pentru consum propriu, fără drept.

Prin Sentința penală nr. 56/29.03.2018, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în Dosarul penal nr. 135/97/2018, s-a dispus, în baza art. 377 alin. (4) din Codul de procedură penală raportat la art. 386 din Codul de procedură penală, admiterea

cererii de schimbare a încadrării juridice formulate de inculpata S.A.A. și, în consecință:

A fost schimbată încadrarea juridică dată faptelor prin rechizitoriul din infracțiunile de introducere în țară de droguri de mare risc, prevăzută și pedepsită de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, și deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu, fără drept, prevăzută și pedepsită de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu aplicarea art. 38 alin. (2) din Codul penal, în infracțiunea de deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu, fără drept, prevăzută și pedepsită de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

A fost aplicată inculpatei S.A.A. pedeapsa de 6 luni de închisoare pentru infracțiunea de deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu, fără drept, prevăzută și pedepsită de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

În baza art. 396 alin. (4) din Codul de procedură penală raportat la art. 83 din Codul penal s-a dispus amânarea aplicării pedepsei față de inculpată pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani.

În baza art. 85 alin. (1) lit. a)—e) din Codul penal au fost stabilite în sarcina inculpatei următoarele măsuri de supraveghere:

- să se prezinte la Serviciul de probațiune Hunedoara, la datele fixate de acesta;
- să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

I s-au pus în vedere inculpatei dispozițiile art. 88 din Codul penal privind împrejurările care determină revocarea amânării aplicării pedepsei.

S-a constatat că inculpata s-a aflat sub puterea măsurii preventive a controlului judiciar începând cu data de 19.12.2017 până la data de 29.03.2018.

În baza art. 241 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală s-a constatat încetată de drept măsura preventivă a controlului judiciar.

În temeiul art. 16 și art. 17 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri raportat la art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal și cu aplicarea art. 574 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală s-a dispus confiscarea și distrugerea cu păstrarea de contraprobe a cantității de 2,5 grame cocaină rămase în urma analizelor de laborator (RCTS-3221304/20.12.2017).

În baza art. 272 și art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost obligată inculpata la plata către stat a sumei de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Hunedoara.

În motivarea apelului, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Serviciul Teritorial Alba Iulia a invocat nelegalitatea și netemeinicia soluției pronunțate de instanța de fond, în raport cu greșita schimbare a încadrării juridice dată faptelor inculpatei S.A.A., având în vedere că Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri pedepsește atât introducerea, cât

și deținerea de droguri în două articole distincte, comiterea acestora prin același act determinând reținerea concursului de infracțiuni prevăzut de art. 38 alin. (2) din Codul penal.

Acțiunea continuă de deținere a drogurilor, din cauza împrejurărilor în care a avut loc — pe parcursul deținerii, drogurile au fost introduse pe teritoriul României, fără drept — întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în modalitatea normativă a deținerii de droguri, cât și ale infracțiunii prevăzute de art. 3 din același act normativ, în modalitatea introducerii în țară de droguri.

Nu s-au reținut în sarcina inculpatei activități distincte de oferire, comercializare, punere în vânzare, livrare sau transport de droguri de mare risc; în caz contrar ar fi fost reținută în sarcina acesteia și infracțiunea de trafic de droguri de mare risc. În articolul care reglementează această infracțiune [art. 2 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri] se regăsesc tezele enumerate anterior ca modalități alternative de săvârșire a faptei.

Inculpata a introdus în țară droguri de mare risc, activitate infracțională care se circumscrie art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, nefiind un aspect formal, așa cum s-a reținut de instanță, ci o acțiune distinctă (sub aspectul intenției) și care nu este absorbită de latura materială a infracțiunii de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu fără drept.

Introducerea de droguri în țară — ca activitate infracțională se epuizează în momentul tranzitării punctului de trecere a frontierei, iar deținerea — ca activitate infracțională se continuă și după acest moment. Un alt element care diferențiază cele două infracțiuni este acela că cele mai multe din variantele infracțiunii prevăzute la art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri (cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea) nu se regăsesc în elementul material al infracțiunii reglementate în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. Totodată, în cazul art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, obiectul juridic vizează relațiile sociale privind sănătatea publică, iar în cazul art. 3 din aceeași lege, obiectul juridic privește, pe lângă sănătatea publică, ca valoare socială ocrotită, și ocrotirea regimului juridic vamal; așadar, legiuitorul acordă relevanță juridică distinctă situației în care este adusă atingere și dreptului suveran al autorității statale de a controla regimul de circulație și taxare a oricăror bunuri care intră/ies pe/de pe teritoriul național.

Infracțiunea de deținere de droguri în vederea consumului propriu fără drept nu este întotdeauna concomitentă introducerii în țară de către un consumator, acesta putând, ulterior intrării pe teritoriul României, fie să procure droguri în vederea consumului propriu, fie să asigure transmiterea în afara țării a unei cantități de droguri în vederea consumului propriu.

Având în vedere că în ceea ce privește introducerea în țară de droguri pentru consum propriu sau în alte scopuri legea nu face diferențe raportat la scopul introducerii de droguri în țară, însuși actul material al introducerii în țară fiind incriminat, a apreciat că, în mod corect, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei pentru săvârșirea celor două infracțiuni.

Prin încheierea de ședință din data de 26 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 135/97/2018, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a considerat că sunt îndeplinite condițiile

de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 și art. 476 din Codul de procedură penală și că este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: „dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri”.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a constatat că Legea nr. 143 din 26 iulie 2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, reglementează în conținutul:

art. 3 — (1) Introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

art. 4 — (1) Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

În argumentarea sesizării a invocat soluțiile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în dezlegarea unor probleme de drept referitoare la legea incidentă speței:

1. Decizia nr. 3 din 28 februarie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 13 aprilie 2017, prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, prin încheierea din data de 17 noiembrie 2016, în Dosarul nr. 10.693/3/2016 (2.079/2016), prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „atunci când o persoană comite, în aceeași împrejurare, una sau mai multe acțiuni care pot constitui elementul material conform enumerării din art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, având ca obiect material mai multe categorii de droguri, prevăzute în tabele diferite (de risc și de mare risc), ne aflăm în prezența unui concurs de infracțiuni prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și art. 2 alin. (2) din aceeași lege cu aplicarea art. 38 din Codul penal sau a unei unități legale de infracțiuni sub forma infracțiunii continuate, prevăzută de art. 2 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, ori a infracțiunii complexe prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri cu aplicarea art. 35 alin. (2) din Codul penal” și s-a stabilit că:

„În interpretarea dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, săvârșirea, în aceeași împrejurare, a unei singure acțiuni dintre cele enumerate în alineatul (1) al acestui articol, care are ca obiect atât droguri de risc, cât și droguri de mare risc, reprezintă

o infracțiune simplă, ca formă a unității naturale de infracțiune, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din același act normativ.”

2. Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 47.050/3/2015*/a10 (2.344/2016), prin care se solicita pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: *„Dacă acțiunea unică continuă de transport a drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal, sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeași lege”* și s-a stabilit că:

În interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal).

În continuarea expunerii sale, Curtea de apel a constatat că elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri se prezintă sub forma unor modalități alternative, și anume: introducerea sau scoaterea din țară, importul/exportul de droguri fără drept.

Introducerea în țară de droguri reprezintă acțiunea de procurare, de luare a drogurilor dintr-un alt stat și aducerea lor pe teritoriul național al României. De regulă, această introducere se realizează prin transport rutier, naval, aerian, feroviar și presupune deplasarea drogurilor dintr-un stat străin peste frontiera de stat, în spațiul teritorial al României.

De asemenea, infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri are mai multe variante alternative de săvârșire, respectiv: cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept.

Prin urmare, s-a considerat că în situația în care introducerea în țară se face prin transport în forma deținerii de droguri de risc în vederea consumului propriu, fără drept, elementul material al celor două infracțiuni nu este distinct, ci are caracter unic și continuu.

Argumentul potrivit căruia transportul implică în mod automat „deținere” și astfel ar exista elemente materiale diferite (existând argumente de acest fel în cadrul soluțiilor din practica judiciară) nu poate fi acceptat deoarece nu se poate concepe transportul unor bunuri fără a le poseda/deține, însăși deplasarea acestora implicând posesia și nefiind posibilă în lipsa posesiei bunurilor, aspect relevat de jurisprudență.

Față de unicitatea elementului material s-ar putea pune problema concursului ideal de infracțiuni numai dacă, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (2) din Codul penal, acțiunea sau infracțiunea săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni. O acțiune unică de transport reprezintă una și aceeași împrejurare faptică, neexistând niciun

temei pentru ruperea transportului, în mod artificial, în două părți componente, în ipoteza în care elementul material se realizează prin deținere. În ceea ce privește urmările produse, atât infracțiunea prevăzută de art. 3, cât și cea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri sunt infracțiuni de pericol, ambele având ca rezultat socialmente periculos o stare de pericol pentru sănătatea populației, pentru integritatea fizică și mentală a consumatorilor.

Nu în ultimul rând, în situația concursului ideal de infracțiuni, acțiunea ce constituie elementul material trebuie să conducă la o pluralitate materială și juridică de rezultat, ceea ce în situația prezentată nu se realizează.

În raport cu cele arătate, Curtea de apel a apreciat că unității elementului material al celor două infracțiuni (*verbum regens*) îi corespunde, în plan juridic, o unitate naturală de infracțiune, cu atât mai mult cu cât există și unitate de rezoluție infracțională, dar și unitate de rezultat socialmente periculos.

Elementul material al celor două infracțiuni, transportul drogurilor peste frontiera de stat prin modalitatea deținerii acestora, fără drept, este o acțiune unică sub aspectul laturii materiale, dar cu privire la care legiuitorul folosește o exprimare distinctă în cadrul celor două articole la care s-a făcut referire.

Față de aceste argumente, opinia Curții de Apel Alba Iulia este în sensul că acțiunea unică de transport al drogurilor de risc și mare risc pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, desfășurată de același subiect activ, constituie elementul material al infracțiunii unice prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, și nu al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, aflate în concurs ideal.

IV. Punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemelor de drept în discuție Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Suceava, în răspunsurile primite fiind indicată și opinia și practica instanțelor din raza lor de competență.

Ca observație generală trebuie menționat că la nivelul instanțelor nu există o jurisprudență bogată astfel încât să fie relevantă în raport cu problema de drept analizată.

a) În urma consultării instanțelor de judecată s-a evidențiat **opinia majoritară**, potrivit căreia *acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc, pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs formal de infracțiuni.*

Curtea de Apel Brașov a comunicat că, în urma consultării judecătorilor din cadrul Secției penale, au fost exprimate trei opinii:

Într-o opinie majoritară s-a apreciat în sensul existenței concursului ideal de infracțiuni, prevăzut de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, având în vedere că aceeași acțiune a făptuitorului lezează două valori sociale distincte — cele care privesc regimul vamal și cele care interesează sănătatea publică. De asemenea s-a apreciat că și în acest caz sunt

aplicabile considerentele Deciziei nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017.

O *altă opinie* a fost în sensul că, în situația de fapt ce face obiectul sesizării, trebuie să se rețină numai infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, apreciindu-se că introducerea de droguri în țară nu se poate realiza fără deținere.

Cea de-a treia opinie exprimată de judecătorii Curții de Apel Brașov a fost în sensul că fapta descrisă în actul de sesizare constituie numai infracțiunea prevăzută de art. 4 din lege, cu motivarea că în situația reținerii și a infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri s-ar ajunge la sancționarea faptei de deținere de droguri pe teritoriul altui stat, ceea ce nu poate fi admis.

Ca jurisprudență au fost atașate: Decizia penală nr. 79/Ap/3.07.2012 a Curții de Apel Brașov, pronunțată în Dosarul nr. 15.253/62/2011, și Decizia penală nr. 62/A/21.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în Dosarul nr. 9.454/62/2010, hotărâri prin care s-a reținut concursul de infracțiuni între infracțiunea prevăzută de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și infracțiunea prevăzută de art. 4 alin. (2) din aceeași lege cu privire la aceeași cantitate de droguri, cu precizarea că introducerea drogurilor în țară nu avusese loc în varianta transportului, ci prin modalitatea importului, prin comandarea acestora de pe diverse site-uri de internet. Cu ocazia judecării apelurilor în cele două cauze, Curtea de Apel Brașov a confirmat raționamentul instanței de fond prin reținerea concursului de infracțiuni.

La nivelul Secției penale a **Curții de Apel București** au fost exprimate două opinii, și anume:

Într-o opinie s-a apreciat că introducerea drogurilor în țară de pe teritoriul altui stat, chiar și pentru consum propriu, constituie două infracțiuni aflate în concurs ideal, respectiv infracțiunile prevăzute de art. 3 alin. (1) și (2) și art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

În argumentarea acestei opinii, judecătorii Curții de Apel București au invocat considerentele Deciziei nr. 4.150/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, hotărâre prin care instanța supremă a reținut că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, obiectul juridic este unul complex, deoarece pe lângă relațiile sociale privind sănătatea publică este ocrotit și „regimul vamal”. În respectiva decizie, fiind examinat concursul dintre art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, s-a arătat că elementul material prevăzut la art. 2 este reprezentat de acțiunea de „deținere” și „transport”, aceste modalități de comitere nefiind prevăzute și de art. 3 din lege.

Prin urmare, pentru identitate de rațiune, introducerea în țară și deținerea drogurilor în vederea consumului propriu constituie infracțiuni distincte.

În susținerea acestei opinii s-a invocat și Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017.

Au fost atașate: Decizia penală nr. 1.362/A/15.10.2015 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, pronunțată în

Dosarul nr. 12.034/3/2015, și Decizia penală nr. 958/A/25.06.2015, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 44.905/3/2014.

Într-o altă opinie, introducerea de droguri în țară pentru consumul propriu nu poate constitui decât obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 4 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, nicidecum infracțiunile prevăzute de art. 4 alin. (1) și alin. (2) și art. 3 alin. (1) și alin. (2) din aceeași lege, aflate în concurs.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri prevede mai multe variante alternative ale comiterii infracțiunii de consum ilicit de droguri, una dintre acestea fiind „deținerea de droguri” pentru consum propriu.

Art. 3 alin. (1) și alin. (2) din aceeași lege incriminează traficul internațional de droguri care se săvârșește, între alte modalități alternative, și prin introducerea drogurilor în țară, modalitate care este inclusă în deținere, nefiind posibilă trecerea drogurilor peste graniță în lipsa deținerii acestora.

De asemenea s-a subliniat că a accepta că introducerea drogurilor în țară constituie infracțiunea de trafic de droguri, chiar și atunci când se face în scopul exclusiv al consumului propriu, înseamnă o extindere nejustificată, contra spiritului legii, a laturii obiective a infracțiunii de trafic de droguri.

Chiar și etimologic, a trafica înseamnă a face un negoț ilicit cu produse ilicite (provenit din verbul „trafiquer” din limba franceză). Or, deținerea de droguri pentru consum propriu nu este același lucru cu traficareea acestora.

Elementul material al celor două infracțiuni se suprapune, fiind vorba de „introducere în țară” și „deținere”, astfel încât ele s-ar putea afla în concurs ideal numai atunci când ar produce urmări diferite, potrivit art. 38 alin. (2) din Codul penal. Or, singura urmare a tuturor infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri este aceea a punerii în pericol a sănătății publice.

Prin urmare, cele două fapte cu conținut material identic nu constituie două infracțiuni în concurs ideal, nefiind întrunite condițiile legii sub acest aspect.

Argumentele indicate în sprijinul primei opinii, preluate dintr-o decizie mai veche a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul că infracțiunea prevăzută de art. 3 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri lezează și relațiile publice referitoare la regimul vamal, sunt absolut nefundamentate, nefiind cunoscut vreun caz de taxare/impozitare la vamă a drogurilor. Toate infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri sunt de natură a produce o singură urmare, aceea a lezării sănătății publice, neavând legătură cu regimul vamal.

Faptul că sintagma „introducere în țară” este enumerată ca variantă normativă în cuprinsul art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu înseamnă că aceasta trebuie disociată de scopul acestei introduceri, acela de a pune în circulație drogurile introduse, deoarece legea trebuie interpretată nu doar în litera, ci și în spiritul ei. Introducerea doar pentru consum propriu nu constituie trafic de droguri, pentru motivul că acestea nu au fost puse în circulație, nu au fost traficate.

În acest sens au identificat Decizia penală nr. 457/A din 3.04.2018, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 3.110/93/2017, și Sentința penală

nr. 295/11.09.2018, pronunțată de Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 3.685/93/2017 (aflată în curs de redactare).

În schimb, magistrații secțiilor penale ale **Tribunalului București, Tribunalului Giurgiu, Tribunalului Ialomița și Tribunalului Ilfov**, susținând opinia majoritară, s-au exprimat în sensul că sunt aplicabile considerentele Deciziei nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, având în vedere că datele speței sunt similare, ceea ce diferă fiind încadrarea juridică a faptelor, prin prisma scopului deținerii de droguri de risc sau de mare risc pentru consum propriu, fără drept. Astfel, acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, constituie elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni.

Judecătorii din cadrul Secției penale a **Tribunalului Călărași** au opinat în sensul că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate să constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri doar în situația în care nu se stabilește cu certitudine că inculpatul intenționa să ofere sau să comercializeze cantitatea de droguri.

În cazul în care există probe că acel inculpat a efectuat actele de transport, deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, cu intenția să ofere sau să comercializeze cantitatea de droguri, acțiunile acestuia pot constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni.

Răspunsul **Curții de Apel Cluj** cuprinde doar mențiunea neidentificării în jurisprudența sa ori, după caz, a instanțelor din circumscriptie (**Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Cluj, Tribunalul Maramureș**) a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

Tribunalul Sălaj nu a expus o părere relativ la problema de drept în discuție, precizând că, la nivelul Secției penale din cadrul acestei instanțe, există jurisprudență cu privire la problema de drept supusă dezbaterii, sens în care a anexat în copie Sentința penală nr. 120/17.08.2016 a Tribunalului Sălaj, pronunțată în Dosarul nr. 843/84/2016.

Hotărârea atașată este însă irelevantă în contextul în care circumstanțele de săvârșire a faptelor în raport cu care a fost reținută existența concursului de infracțiuni între infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și infracțiunea prevăzută de art. 4 din aceeași lege sunt diferite, neavând legătură cu modalitatea de comitere a faptelor care stau la baza sesizării de față.

Curtea de Apel Craiova a comunicat că infracțiunea de deținere de droguri este o infracțiune continuă, însă procurarea drogului din străinătate și aducerea substanței pe teritoriul statului unde urmează a fi consumată își păstrează autonomia și impun reținerea ambelor infracțiuni, aflate în concurs.

De asemenea a arătat că au fost identificate două soluții jurisprudențiale, respectiv Sentința penală nr. 723 din 14 decembrie 2017, pronunțată de Tribunalul Dolj în Dosarul nr. 5.511/63/2017, soluție nedefinitivă, cauza aflându-se în curs de judecată în apel, și Sentința penală nr. 66 din 27 martie 2017,

pronunțată de Tribunalul Olt în Dosarul nr. 75/104/2017, definitivă prin Decizia penală nr. 911 din 17 mai 2017 a Curții de Apel Craiova.

La nivelul Secției penale a **Curții de Apel Oradea** s-a formulat punctul de vedere potrivit căruia pentru ca acțiunile descrise să constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri ar trebui ca acestea să absoarbă în chip natural acțiunile ce se circumscriu laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 3 din aceeași lege; cu alte cuvinte, infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri să nu poată fi comisă, sub nicio formă, într-o modalitate care să nu o includă și pe cea prevăzută de art. 3 din aceeași lege. Or, din cuprinsul celor două norme de incriminare rezultă neechivoc că acțiunile enumerate la art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu presupun, în chip natural, introducerea sau scoaterea din țară, importul sau exportul drogurilor destinate consumului propriu, nici chiar în ipoteza cumpărării acestor droguri. Totodată, acțiunile regăsite la art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri sunt distincte față de cele regăsite la art. 3 din aceeași lege, neputându-se vorbi de o absorbție naturală a acțiunilor regăsite la art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în cele prevăzute de art. 4 din aceeași lege. Pe de altă parte, art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu prevede condiția constitutivă ca introducerea sau scoaterea din țară să se realizeze în vederea comercializării respectivelor droguri.

Prin urmare, ori de câte ori achiziția unor astfel de droguri în vederea consumului propriu a fost urmată de introducerea acestora în țară și deținerea lor în același scop, reținerea în concurs a celor două infracțiuni este justificată.

Tribunalul Bihor nu a expus o părere relativ la problema de drept în discuție, însă din jurisprudența atașată rezultă că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, constituie elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. În acest sens s-au invocat Sentința penală nr. 33/P/2018, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 3.510/111/2017; Sentința penală nr. 51/P/2018, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 4.892/111/2017; Sentința penală nr. 38/P/2018, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 210/111/2017.

De asemenea, la nivelul **Tribunalului Satu Mare**, practica judiciară este în sensul că, într-o asemenea situație, în sarcina inculpatului s-a reținut săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în condițiile concursului real de infracțiuni. În acest sens, cu titlu exemplificativ, a fost anexată Sentința penală nr. 93/29.04.2014, pronunțată de Tribunalul Satu Mare în Dosarul nr. 268/83/2014.

Curtea de Apel Pitești a comunicat că nu au fost identificate hotărâri relevante pronunțate în această materie, dar opinia judecătorilor Secției penale asupra chestiunii de drept puse în discuție este în sensul că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs

formal de infracțiuni, fiind valabil raționamentul juridic care a fundamentat Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017.

La nivelul **Curții de Apel Galați** s-au conturat două opinii cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție, astfel:

O *primă opinie* este în sensul că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, constituie elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni.

Argumentația principală este aceea că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu disting și nu cuprind nicio precizare cu privire la tranzacționarea ulterioară a drogurilor sau consumul propriu al acestora.

În același sens s-a exprimat și instanța **Tribunalului Vrancea**.

O *a doua opinie* este în sensul că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, constituie elementul material al infracțiunii unice prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

Unitatea elementului material al celor două infracțiuni are drept corespondent o unitate naturală de infracțiune, cu atât mai mult cu cât există și unitate de rezoluție infracțională, dar și unitate de rezultat socialmente periculos. În cazul concursului formal de infracțiuni, acțiunea ce constituie elementul material trebuie să conducă la o pluralitate materială și juridică de rezultat, ceea ce în situația dată nu se realizează.

b) **Într-o opinie contrară** s-a apreciat că *acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, constituie elementul material al infracțiunii unice prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.*

În acest sens au opinat judecătorii Secției penale a **Tribunalului Teleorman**, arătând că în situația în care introducerea în țară se face prin transport în forma deținerii de droguri de risc în vederea consumului propriu, fără drept, elementul material al celor două infracțiuni nu este distinct, ci are un caracter unic și continuu.

De asemenea, aceeași opinie este susținută și de judecătorii din cadrul Secției penale a **Tribunalului Dolj**.

Prin răspunsul transmis la data de 4 decembrie 2018, magistrații **Curții de Apel Bacău** au opinat în sensul că elementul material al celor două infracțiuni, transportul drogurilor peste frontiera de stat prin modalitatea deținerii acestora, fără drept, este o acțiune unică sub aspectul laturii materiale, astfel că acțiunea unică de transport al drogurilor de risc și mare risc pe teritoriul altui stat constituie elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, și nu al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, aflate în concurs ideal.

Tribunalul Galați și **Tribunalul Brăila** nu au expus o părere relativ la problema de drept în discuție, însă au identificat

jurisprudență relevantă. În acest sens s-au anexat în copie Sentința penală nr. 191/12.04.2018, pronunțată de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 4.217/121/2017; Sentința penală nr. 338/16.05.2014, pronunțată în Dosarul nr. 110/113/2014, Sentința penală nr. 155/9.10.2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.311/113/2015, și Sentința penală nr. 16/29.01.2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.309/113/2015, toate pronunțate de Tribunalul Brăila.

Din cuprinsul hotărârilor anterior menționate rezultă că numai două dintre acestea sunt relevante, și anume Sentința penală nr. 338/16.05.2014 și Sentința penală nr. 155/9.10.2015, reținându-se existența concursului de infracțiuni între infracțiunea prevăzută de art. 3 alin. (1) și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

Răspunsurile **Curții de Apel Constanța, Tribunalului Constanța și Tribunalului Tulcea** se limitează la comunicarea faptului că nu au fost identificate în jurisprudența proprie sau a instanțelor din circumscripție hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării în cauză.

V. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii și documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Trecerea peste frontiera de stat a României a drogurilor transportate pe teritoriul unui stat străin, urmată de deținerea drogurilor pentru consum propriu, fără drept, pe durata transportului pe teritoriul României, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 4 din aceeași lege, în concurs formal.

În ipoteza în care drogurile trecute peste frontiera de stat a României pentru consum propriu, fără drept, sunt depistate asupra subiectului activ în cadrul controlului efectuat la punctul de trecere a frontierei de către autoritățile române, fapta întrunește numai elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

În esență s-a arătat că deținerea de droguri pentru consum propriu, fără drept, în cursul transportului pe teritoriul României, la un moment subsecvent consumării infracțiunii prevăzute în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, prin trecerea drogurilor peste frontiera de stat, nu poate determina inexistența infracțiunii prevăzute în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și nu poate avea ca efect absorbția infracțiunii de trafic internațional de droguri în infracțiunea de deținere de droguri pentru consum propriu, fără drept, întrucât infracțiunea care prezintă o gravitate mai redusă (prevăzută în art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri) nu poate absorbi infracțiunea mai gravă (prevăzută în art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri).

În argumentarea acestei opinii s-a arătat că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, că acțiunea unică continuă de

transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ în concurs formal (ideal).

S-a arătat că soluția adoptată prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, este aplicabilă, *mutatis mutandis*, în cazul în care trecerea peste frontiera de stat a drogurilor este urmată de deținerea drogurilor pentru consum propriu, fără drept, pe durata transportului pe teritoriul României.

VI. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării.

Departamentul de drept public din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, prin lector univ. dr. Laura Stănilă, a opinat în sensul că acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, îndeplinește atât condițiile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în sensul realizării scopului incriminării — evitarea introducerii în țară a drogurilor de mare risc, cât și pe cele prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în sensul realizării scopului incriminării — evitarea consumului individual de astfel de substanțe. Întrucât, faptic, s-a realizat doar activitatea de transport, a considerat că există concurs formal de infracțiuni, respectiv, atunci când o singură acțiune sau inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni [art. 38 alin. (2) din Codul penal]. Prin realizarea transportului drogurilor de mare risc s-a încălcat preceptul ambelor norme de incriminare prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, respectiv art. 4 din aceeași lege.

În acest sens s-a reținut că textul art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu precizează niciun scop al introducerii în țară a drogurilor de risc/mare risc. Prin urmare, din interpretarea textului de incriminare rezultă că fapta prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri există și atunci când introducerea drogurilor s-a realizat în scop de comercializare, distribuire, dar și atunci când s-a realizat în scopul consumului propriu. În plus, a considerat că elementul esențial în demersul logic îl constituie *ratio criminis*, constând în evitarea situațiilor în care astfel de substanțe, extrem de dăunătoare pentru sănătatea și siguranța populației, pătrund/sunt aduse pe teritoriul României.

În continuare, analiza efectuată a avut în vedere modalitățile diferite de comitere a acțiunilor care intră în latura obiectivă a celor două infracțiuni.

S-a arătat că infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri are prevăzute în conținutul său ca

modalități alternative normative de comitere: introducerea în țară, scoaterea din țară, importul ori exportul de droguri de risc/mare risc. Infracțiunea prevăzută de art. 4 are prevăzute în conținutul său ca modalități alternative normative de comitere: cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc/mare risc pentru consum propriu. Dacă fapta incriminată de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri ar fi o infracțiune unică, complexă, care să absoarbă evident și fapta descrisă la art. 3 din aceeași lege, între modalitățile prevăzute de *verbum regens* al normei de la art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri s-ar regăsi, dacă nu *ad litteram*, atunci măcar indirect, dar indubitabil, acțiunile prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

Pe de altă parte, s-a menționat că enumerarea modalităților alternative de comitere din cuprinsul art. 4 are caracter limitativ, legiuitorul neindicând posibilitatea extinderii sferei de aplicare a normei de incriminare și la alte acțiuni. De altfel, o atare tehnică de incriminare nici nu era oportună întrucât incriminarea astfel construită ar fi încălcat standardul de previzibilitate, componentă esențială a principiului legalității incriminării.

De asemenea, a arătat că și în situația în care s-ar accepta extinderea sferei de aplicare a normei de incriminare prevăzute de art. 4, s-ar ajunge în situația aplicării sale prin analogie la o situație neavută în vedere de legiuitor, situație interzisă în principiu în sfera dreptului penal.

S-a mai arătat și că fapta incriminată de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri implică în anterioritate o acțiune de cultivare, producere, fabricare, experimentare, extragere, preparare, transformare, cumpărare sau deținere de droguri de risc/mare risc și că oricare dintre aceste modalități de comitere presupune deținerea drogurilor în mod natural, însă, tocmai pentru că legiuitorul nu precizează scopul realizării acestor acțiuni — consum propriu sau consumul altor persoane —, nu poate exista decât o suprapunere parțială a sferei de incidență a celor două norme de incriminare (în anumite situații determinate, și nu în toate cazurile), fapt insuficient pentru a opera eventual vreo absorbție în sens invers a faptei prevăzute de art. 4 în fapta incriminată de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri.

Ca argument distinct a fost menționat elementul subiectiv, apreciindu-se că, în cazul analizat, au existat două rezoluții distincte (chestiune ce fundamentează teza unui concurs ideal în această situație), inculpata prevăzând și urmărind atât faptul consumului propriu (art. 4), cât și faptul distinct al introducerii substanțelor interzise pe teritoriul României, chiar dacă faptic cele două infracțiuni s-au realizat prin acțiunea unică de transport.

Deopotrivă, s-a menționat că trebuie realizată o distincție clară între modalitățile normative și modalitățile faptice de comitere a unei infracțiuni. Activitatea de transport reprezintă o modalitate faptică de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, transportul implicând în mod uzual și natural și deținerea, dar acest lucru nu este valabil în toate situațiile. Pot exista situații în care transportul să se realizeze fără deținere, spre exemplu, când substanțele sunt

introduse în țară de către un căraș căruia i s-a comandat de către consumatorul de droguri acest lucru. Într-o asemenea situație, consumatorul răspunde și pentru fapta incriminată de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, și pentru cea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. Deținerea, ca modalitate normativă, nu se regăsește decât în conținutul normei de incriminare prevăzute de art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, iar ca modalitate faptică poate fi întâlnită în comiterea oricăreia dintre modalitățile normative prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. Este adevărat că activitatea de transport s-a realizat continuu, atât pe teritoriul altui stat, cât și pe teritoriul României, și că din împrejurările concrete ale speței reiese clar că nu s-ar fi putut realiza altfel. Acest lucru nu este însă de natură să fundamenteze o teorie a absorbției și reținerea pe cale de consecință doar a faptei prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri sau doar a faptei prevăzute de art. 4, ci, din contră, având în vedere celelalte elemente normative de diferențiere între cele două infracțiuni, precum și a diferențelor de obiect juridic secundar, să fundamenteze ideea unui concurs formal de infracțiuni.

VII. Examenul jurisprudenței

1. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

În jurisprudența Curții Constituționale a fost identificată următoarea decizie relevantă pentru problema de drept ce formează obiectul examinării în cauză:

Decizia nr. 263/2018 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri

Curtea Constituțională a reținut că, din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, rezultă intenția legiuitorului de a sancționa, prin primul text legal, faptele exemplificativ enumerate în cuprinsul normei, iar, prin secundul, operațiunile care conferă activității de trafic de droguri un caracter internațional.

Astfel, elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri constă în săvârșirea oricărei fapte dintre cele enumerate în cuprinsul ipotezei normei de incriminare analizate sau a altor operațiuni privind circulația drogurilor de risc, mai puțin cele de introducere și scoatere din țară, de import și de export de droguri de risc, care constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 3 alin. (1) din aceeași lege.

Așa fiind, Curtea a constatat că faptele incriminate prin normele de drept penal mai sus analizate sunt diferite, motiv pentru care sfera de aplicare a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu se suprapune cu cea a incriminării de la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. De asemenea, infracțiunea de introducere sau scoatere din țară, precum și de import ori export de droguri de risc nu absoarbe în conținutul său constitutiv fapte incriminate prin prevederile art. 2 alin. (1) din legea analizată. Dimpotrivă, realizarea unor activități de trafic de droguri de risc, care presupun atât acte dintre cele

incriminate la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și acte de introducere sau scoatere din țară ori de import sau export al unor astfel de droguri, poate determina reținerea unui concurs între infracțiunile reglementate prin cele două texte de lege analizate. Totodată, având în vedere diferențele existente între latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și cea a infracțiunii prevăzute la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, Curtea nu a reținut că aceasta din urmă constituie o formă agravată a celei dintâi, reglementarea de către legiuitor a unor limite speciale mai mari ale pedepsei, în cazul infracțiunii de la art. 3 alin. (1) anterior menționat, datorându-se pericolului sporit pe care faptele de introducere sau scoatere din țară, de import și de export de droguri de risc îl prezintă pentru valorile sociale ocrotite prin Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și pentru cele referitoare la frontiera de stat.

2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, a fost identificată următoarea decizie relevantă în problema de drept analizată:

Decizia nr. 15 din data de 25.04.2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, în Dosarul nr. 635/1/2017, prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 47.050/3/2015*/a10 (2.344/2016), prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „Dacă acțiunea unică continuă de transport al drogurilor de risc/mare risc, pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în concurs ideal, sau infracțiunea unică prevăzută de art. 3 din aceeași lege” și s-a stabilit că:

În interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal).

VIII. Dispoziții legale incidente:

— art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri:

(1) *Infracțiunea de trafic internațional de droguri constă în introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept, și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.;*

— art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri:

(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*

(2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală, în Dosarul nr. 135/97/2018, raportat la chestiunea de drept supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, reține următoarele:

Cu privire la admisibilitatea sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Rezultă din conținutul textului de lege enunțat că admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prelabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

O primă observație care se impune este aceea că nu există niciun dubiu că primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite în cauză.

Astfel, instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție este Curtea de Apel Alba Iulia, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, cauza fiind în curs de judecată în apel, iar de lămurirea respectivei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei.

În schimb, se constată că nu este îndeplinită ultima cerință enumerată anterior.

Așa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, condiția referitoare la existența unei chestiuni de drept care să nu fi fost încă dezlegată de instanța supremă prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești se analizează nu numai prin raportare la hotărâri prin care să se fi statuat în mod explicit asupra problemei de drept ridicate de instanța de trimitere, ci și pe baza considerentelor unei asemenea decizii, dacă aceasta oferă elemente suficiente care să conducă la dezlegarea problemei de drept invocate.

Or, în speță, deși chestiunea de drept ridicată prin intermediul sesizării în cauză nu a mai fost examinată, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în mod explicit asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu

face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, se apreciază că nu este necesară intervenția instanței supreme, fiind deja pronunțată o decizie anterioară în aceeași procedură, care indică/prezintă criteriile pe baza cărora instanța de trimitere poate stabili încadrarea juridică ce se impune a fi dată faptelor cu judecarea cărora a fost investită.

În concret, prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, Înalta Curte — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „în interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 3 din același act normativ, în concurs formal.

În considerentele acestei decizii s-a arătat că acțiunea continuă de transport al drogurilor nu presupune introducerea drogurilor în țară, ci se poate realiza în interiorul frontierelor României, după cum introducerea în țară de droguri, fără drept, nu implică, în mod necesar, transportul de droguri, ci se poate efectua prin expedierea unui colet sau prin intermediul unei persoane.

De asemenea s-a arătat că infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri nu constituie o variantă agravantă a infracțiunii prevăzute de art. 2 din același act normativ, ci o infracțiune distinctă.

Având în vedere modalitatea prin care legiuitorul a incriminat traficul de droguri, reiese că art. 2 și art. 3 din lege se referă la operațiuni distincte privind circulația drogurilor, cele privind tranzitarea limitelor teritoriale ale țării fiind considerate cu un grad de pericol social mai ridicat, reflectat în limitele speciale de pedeapsă.

Prin urmare, s-a considerat că acțiunea continuă de transport al drogurilor, din cauza împrejurărilor în care a avut loc — pe parcursul transportului, drogurile au fost introduse pe teritoriul României, fără drept —, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în modalitatea normativă a transportului de droguri, precum și pe cele ale infracțiunii prevăzute de art. 3 din același act normativ, în modalitatea introducerii în țară de droguri.

Dezlegarea dată astfel chestiunii referitoare la coexistența celor două infracțiuni în cazul acțiunii continue de transport al drogurilor de pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României își păstrează valabilitatea și în cazul în care trecerea peste frontiera de stat a drogurilor este urmată de deținerea drogurilor pentru consum propriu, fără drept, pe durata transportului pe teritoriul României.

Prin urmare, Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017, oferă nu doar criteriile pe baza cărora instanța de trimitere poate stabili încadrarea juridică ce se impune a fi dată faptelor cu judecarea cărora a fost investită, ci, implicit, soluția problemei de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

Se reține că în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-au pronunțat soluții de respingere ca inadmisibile a sesizărilor pentru neîndeplinirea celei de-a treia condiții de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, prin Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 31 mai 2017, s-a reținut că „asigurarea caracterului obligatoriu al dezlegării date chestiunilor de drept asupra cărora instanța supremă a statuat în cadrul mecanismului hotărârii prealabile, expres consacrat de art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, presupune nu doar conformarea, pe viitor, la exigențele dispozitivului deciziei, ci și aplicarea corespunzătoare a întregului raționament juridic ce a precedat, în mod necesar, pronunțarea acesteia.

În acest context a statua printr-o nouă hotărâre prealabilă asupra problematicii (...) de tipul celei incidente în cauză înseamnă, practic, a relua, în termeni substanțial similari, dezlegarea deja dată problemei de drept printr-o decizie anterioară a instanței supreme, ceea ce contravine unei cerințe de admisibilitate expres prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Hotărârile prealabile rezultate din mecanismul de unificare a practicii prevăzut de art. 475 din Codul de procedură penală cuprind rezolvări de principiu ale unor chestiuni de drept, clarificând modul de interpretare în abstracto, pe viitor, a dispozițiilor legale care au generat acea problemă. Soluția de principiu a instanței supreme își găsește aplicabilitatea, așadar, nu doar în cauza în care a intervenit mecanismul de unificare a practicii analizat, ci în toate cauzele în care se ridică o problemă de drept esențialmente similară și în care particularitățile procedurii derulate nu influențează semnificativ coordonatele acelei probleme de drept.”

Aceleași argumente sunt susținute și prin considerentele Deciziei nr. 22 din 14 septembrie 2017, pronunțată de Înalta

Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 18 octombrie 2017, referitor la neîndeplinirea celei de-a treia condiții de admisibilitate a sesizării, prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, apreciindu-se în sensul că, atunci când, „*deși nu există o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii sau o hotărâre prealabilă prin care să se fi statuat explicit asupra chestiunilor de drept ridicate de instanța de trimitere, dezlegarea acestora rezultă, în mod implicit, din cuprinsul unei astfel de hotărâri, pronunțată anterior de Înalta Curte de Casație și Justiție, ce are caracter obligatoriu, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor.*(...) Or, a statua printr-o nouă hotărâre prealabilă asupra chestiunilor ridicate de instanța de trimitere echivalează cu reanalizarea și expunerea, în termeni substanțial similari, a argumentelor ce au condus la dezlegarea dată deja problemei de drept printr-o decizie anterioară a instanței supreme, ceea ce contravine unei cerințe de admisibilitate expres prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală.”

În considerarea celor anterior expuse, având în vedere neîntrunirea condițiilor cerute de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nu va proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală în Dosarul nr. 135/97/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din aceeași lege*”.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia, Secția penală, în Dosarul nr. 135/97/2018, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*dacă acțiunea unică de transport, respectiv deținerea fără drept pentru consum a drogurilor de risc sau de mare risc pe teritoriul altui stat și, ulterior, pe teritoriul României, poate constitui elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri în concurs formal de infracțiuni sau constituie infracțiunea unică prevăzută de art. 4 din aceeași lege*”.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Manuela Maria Pușcă

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituții Financiare Nebancare a Societății DEBO LEASING IFN — S.A.**

Având în vedere solicitarea de radiere din Registrul general Instituții Financiare Nebancare, formulată de către societatea DEBO LEASING IFN — S.A. prin Adresa înregistrată la Banca Națională a României cu nr. 20.747 din 5.10.2018, precum și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancale, cu modificările și completările ulterioare, în baza art. 28 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 35 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, ale art. 1 coroborat cu pct. 1 din anexa la Hotărârea Parlamentului României nr. 27/2014 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, precum și ale Hotărârii Parlamentului României nr. 42/2017 privind numirea unui membru al Consiliului de administrație și viceguvernator al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituții Financiare Nebancare, ținut la Banca Națională a României, a Societății DEBO LEASING IFN — S.A., cu sediul în București, Str. Ghețarilor nr. 23—25, sectorul 1, înregistrată la registrul comerțului cu nr. J40/16182/2003, cod unic de înregistrare 15948432, înscrisă în Registrul general cu nr. RG-PJR-41-110197, la secțiunea k) — „Activități multiple de creditare”.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 31 octombrie 2018.
Nr. 1.203.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

